

best paa en Maade, som kan være i alle de
 deri interesserede Parters pelforstaade Interesse.
 Men, naar vi nu have en saadan Udfigt for
 Die, saa kan jeg virkelig ikke forstaae, hvorle-
 des den ærede Majoritet i Udvalget er kunnet
 komme til at foreslaae os, at vi skulle fravige
 de Principer, som vi i denne Sag tidligere
 have vedkjendt os, Principer, som ere blevne
 fulgte af den forrige Regjering og som ere
 blevne forsvarede af en af den Tid's Regje-
 ringsmænd paa et andet Sted med en Kraft
 og en Varme, som kun Overbeviisningen om
 deres Retfærdighed og Billighed kan give, fordi
 det kunde synes, som om den høitærede Justits-
 minister i enkelte Tilfælde er fravegen de Prin-
 ciper, som vi have vedkjendt os, og der synes
 i sig selv at være retfærdige og billige, og
 hvorover jeg ikke har hørt, at der har været
 reist nogen velgrundet Klage. Jeg siger ud-
 trykkeligt synes, thi jeg tvivler ingenlunde
 paa, at den høitærede Minister jo har gode og
 vægtige Grunde, hvorfor han er fravegen dette
 Princip, men sæt nu ogsaa, at han hverken
 kunde eller vilde fremføre saadanne Grunde,
 som vi vilde ansee for at være tilfredsstillende,
 saa kan jeg dog virkelig ikke indsee, at vi af den
 Grund skulle fravige vor tidligere Overbeviis-
 ning; thi da maatte vi jo enten vedkjende os,
 at den Bestyttelse, som den forrige Regjering
 havde ydet de vedkommende Fæstefamilier lige-
 overfor Besidderne, var ubillig imod disse, og
 det vil jeg dog neppe troe, at Nogen for fuldt
 Alvor vil paastaae, da det jo just er een af
 Hovedbankerne imod den Tid's Regjeringsmænd,
 at de ikke vare folkelige, hvilket jo vil sige det
 Samme, som at de ikke varetage Folkets In-
 teresse i tilbørlig Grad ligeoverfor Magthav-
 verne, eller ogsaa maatte vi jo erkende vor
 egen Uformuenhed til at hæmme saadanne Re-
 gjeringsforanstaltninger, som vi maatte ansee
 for at være ufolkelige eller stridende imod en
 stor Deel af Befolkningens Interesser ligeover-
 for den ministerielle Myndighed, idet vi da
 hellere vilde lade, som om vi strax vare enige,
 end vi vilde indlade os paa en Kamp, hvis
 Udfald ikke var tvivlsomt; men dette er og
 kan jo imidlertid ikke være Tilfældet med nær-
 værende Sag, da den høitærede Justitsminister
 jo ingenstunde har sagt, at han ikke vilde eller

kunde gaae ind paa de Principer, vi hylde i
 denne Sag; og ligesom jeg derfor ikke kan ind-
 see, hvorledes den ærede Majoritet i Udvalget,
 efterat have brugt et saadant Motiv som det,
 „at det nemlig maa erindres, at efter den hid-
 til gjældende Praxis have Fideicommissbesidderne
 i alt Fald, hvor ikke ganske særegne Bestemmel-
 ser i Crectionsbrevene derfor maatte være til
 Ginder, ad Bevillingsveien havt en Ud-
 gang til at opnaae en mere udstrakt Salgstil-
 ladelse, idet nemlig de Bevillinger, som det har
 været Regel paa Ansøgning at meddele til Af-
 løsning af Bøndergods belagt med fideicommiss-
 sariet Waand, sædvanlig ere gaaede ud paa at
 tillade, at det bortfæstede Gods maatte sælges
 til Fæsterne eller, naar disse veri samtykkede,
 til deres Børn, men med Hensyn til det fæste-
 ledige Gods, at dette ogsaa maatte sælges til
 Fremmede.“ Da det forekommer mig, at et
 saadant Raisonnement vil sige det samme, som
 at vi, da den høitærede Minister i de Tilfælde,
 hvor han har Magten, har handlet paa en
 Maade, som vi ikke kunne billige, derfor ogsaa
 i de Tilfælde, hvor vi have Gaand i Hanke
 med, absolut skulde handle paa samme Maade,
 ligesom jeg heller ikke, forsaavidt jeg har op-
 fattet Forhandlingerne rigtigt i denne Sag i
 Landstthinget, har kunnet skjonne rettere end
 at man her har anført som noget almind-
 deligt det, som dog hørte til Undtagelserne
 og navnlig til Undtagelserne i den allersejeste
 Tid. Det er mig ogsaa uforklarligt, hvorle-
 des den samme ærede Majoritet, efterat have
 brugt saadanne Motiver som disse, „at, skjøndt
 der her kun er Spørgsmaal om, at indrømme
 en Tilladelse, som ikke forhen har været lov-
 hjemlet og som man derfor ved den nye Lov
 maa kunne give al den Begrændsning, som
 man anseer for hensigtsmæssig“, og skjøndt den
 har meent, at Hensynet til Fæsterne og deres
 Familier maatte have megen Vægt paa Folke-
 thingets Beslutning og, „at Fæsterne paa Fi-
 deicommissgodsfer hidtil i visse Maader have
 levet under andre Vilkaar end Fæsterne paa
 andre Godsfer“, at den saa har kunnet komme
 til at gjøre den Indstilling, den har gjort til
 nærværende Paragraph, hvilken forekommer
 mig at staa aldeles i Modstrid til disse Mo-
 tiver, men derimod er fuldkommen overeens-